

Arrest

**nr. 87 606 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 6 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STRUBBE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 april 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 30 juni 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 68.329 van 13 oktober 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 31 januari 2012.

1.3. Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2008;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. M. (...)

geboren te Vladikavkaz, op (in) 31.10.1981

en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.01.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 12.04.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende In België; hem echter op 30.06.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 22.07.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 17.10.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 31.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen met de FSB nog steeds actueel zijn; betrokkene zijn huidige asielaanvraag ondersteunt met een begeleidende brief van zijn advocaat; betrokkene twee convocaties op zijn naam dd. 04.10.2011 en 10.08.2011 naar voren brengt, alsook drie werkovereenkomsten; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene louter door de politie opgeroepen wordt in hoedanigheid van getuige; betrokkene met deze documenten niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden indien hij zich zou aanbieden; voor wat betreft de werkovereenkomsten dient gesteld te worden dat hieruit enkel blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was, hetwelk nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; er anderzijds door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene zou gekend hebben door zijn werk als cameraman; het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie niet kan wijzigen; betrokkene verder ook verwijst naar de problemen die zijn broer zou gekend hebben; betrokkene hieromtrent een kopie van een klacht tegen de FSB, die zijn broer zou ingediend hebben bij de politie, aanbrengt; de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de kopies van foto's uit het strafdossier van betrokkene en de kopie van de beslissing van de rechercheur van bijzondere zaken van het onderzoeksbestuur van Noord-Kaukasus dd. 07.11.2011; ook deze documenten bezwaarlijk als nieuw element beschouwd kunnen worden, gezien het niet-authentieke karakter ervan; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op:

“- *Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet);*

- Schending artikel 51/8 Vreemdelingenwet;
- Voormelde bepalingen juncto de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.1.1. Algemeen

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet behelst de beschrijving aan wie de vluchtelingenstatus wordt toegekend, overeenkomstig de Conventie van Genève.

Overeenkomstig art. 1 A (2) van de Conventie van Genève is een vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Hierbij behelst het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie, een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

Terwijl voorst het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen is.

Verzoeker draagt effectief de bewijslast van deze "gegronde vrees tot vervolging", doch

"De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging."

(VANHEULE, D., Vluchtelingen; een overzicht na de wet van 06/05/1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36)

De asielaanvrager draagt weliswaar een principiële bewijslast, maar de (loutere) verklaring van de kandidaat-vluchteling kan aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is (HATHAWAY, 3., The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De asielzoeker krijgt m.a.w. het voordeel van de twijfel (zie VAN HEULE, Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, nr. 551; VBV, 2de kamer, nr. E, 3 september 1992, onuitg.).

2.1.2. Resultaat van de eerste asielaanvraag van verzoeker

Preliminair weze benadrukt hoe in de eerste asielprocedure alvast de identiteit en afkomst van concludant uitdrukkelijk wordt erkend "dewelke hier niet ter discussie staat,".

Wel werd geoordeeld dat verzoeker zijn asielrelaas niet afdoende aannemelijk heeft kunnen maken, bij gebreke aan voldoende overtuigende bewijsstukken.

- Eén van de kritieken betrof het gegeven dat de opsporingsberichten zoals voorgelegd door verzoeker slechts 'kopieën' waren, wat alsdan 'geen overtuigende bewijsstukken' zouden vormen;
- Een andere kritiek was dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat hij als professionele cameraman werkzaam was, en veelvuldig actief zou zijn geweest in de Kaukasus de laatste jaren (RvV dd. 13.10.2011, nr. 68.329, punt 2.1.6.1., blz. 5);
- Een laatste essentiële kritiek was inzake de onduidelijkheid van de problemen van de broer van verzoeker (en diens kind) in het land van herkomst, dit omwille van verzoeker. ("Verzoeker stelt dat de FSB regelmatig op school met de zoon van zijn broer sprak (p,6), maar dit wordt in de brief niet vermeld." - RvV dd. 13.10.2011, nr. 68.329, punt 2.1.6.3., blz. 5).

2.1.3. Nieuwe overtuigingsstukken — art. 51/8 Vreemdelingenwet

In toepassing van artikel 51/8 Vreemdelingenwet kan een nieuwe asielaanvraag worden ingediend wanneer er zich nieuwe gegevens aandienen dat er in hoofde van de aanvrager ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoeker legde op 31.01.2012 volgende nieuwe documenten voor:

- een convocatie van de politiediensten t.a.v. de heer A. (...), dewelke zich op 10.08.2011 dient aan te bieden op het politiekantoor m.o.o. verhoor (origineel document!)
- een convocatie van de politiediensten t.a.v. de heer A. (...), dewelke zich op 04.10.2011 dient aan te bieden op het politiekantoor m.o.o. verhoor (origineel document!)

(Bij het ontlopen van het verhoor alleen al, wordt de heer A. (...) vervolgd overeenkomstig het Strafwetboek van de Russische Federatie)

- *verschillende originele werkcontracten vanwege de heer A. (...).*
- *een afschrift vanwege de klacht van de broer van de heer A. (...) t.a.v. de FSB, dit aangezien de broer van de heer A. (...) werd benaderd en ondervraagd omtrent de heer A. (...),*
- *Kleurenfoto's uit het origineel lopend strafonderzoek lastens de heer M. A. (...) (via een bevriend persoon te pakken gekregen)*

Via familie en kennissen kon verzoeker uiteindelijk deze (zeer recente) documenten nog maar pas bekomen.

Deze documenten dateren van ruim na de asielaanvraag van 12.04.2010.

Verzoeker kon deze bijgevolg niet eerder aanwenden.

Wanneer de asielzoeker gegevens of een stuk aanbrengt betreffende een vervolgingsfeit dat zich heeft voorgedaan na de eindbeslissing in de vorige asielaanvraag, minstens pas nadien ter kennis is gekomen, dan wordt dit als een nieuw element beschouwd (R.v.St. nr. 160.322, 20 juni 2006, T Vreemd. 2006, 412; zie ook VAN HEULE, D., « Bonitha en de Witte Pater : over nieuwe bewijzen in de asielprocedure », noot onder R.v.St. nr. 113.002 van 27 november 2002, T. Vreemd. 2003, 129).

Bij Arrest van 27 november 2002 oordeelde de Raad van State dat het bestaan van een 'nieuw element' bovendien niet beperkt is tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan ná de laatste procedurestap, maar ook kan bestaan uit een nieuw bewijs van een vroegere situatie (R.v.St. nr. 113.002 van 27 november 2002, T. Vreemd. 2003, 126).

In casu zijn deze nieuwe stukken meest essentieel alwaar de beslissing vanwege het CGVS dd. 29.06.2011 (en bevestigd in beroep door de RvV) wel de afkomst van de heer A. (...) aanvaardt, doch stelt (nog) geen afdoende bewijs te zien voorliggen voor de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging n.a.v. diens ingeroepen problemen met de FSB. Met huidige nieuwe/aanvullende documenten wordt dit afdoende bewijs wél geleverd.

Alwaar deze nieuwe gegevens fundamentele/ernstige aanwijzingen bevatten van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in hoofde van verzoekers, minstens ernstige aanwijzingen bevat van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, vroeg verzoeker op 31.01.2012 eerbiedig om overeenkomstig art. 51/8 Vreemdelingenwet zijn nieuwe asielaanvraag in aanmerking te willen nemen en voor behandeling te willen overmaken aan het Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Verweerder maakte zich hier middels de bestreden weigeringsbeslissing van 06.02.2012 van af door te stellen dat:

"betrokkene louter door de politie opgeroepen wordt in hoedanigheid van getuige; betrokkene met deze documenten niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden indien hij zich zou aanbieden; voor wat betreft de werkovereenkomsten dient gesteld te worden dat hieruit enkel blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was, hetwelk nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist (...)

Betrokkene verder ook verwijst naar de problemen die zijn broer zou gekend hebben; betrokkene hieromtrent een kopie van een klacht tegen de FSB, die zijn broer zou ingediend hebben; de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de kopies van foto's uit het strafdossier van betrokkene en de kopie van de beslissing van de rechercheur van bijzondere zaken van het onderzoeksbestuur van Noord-Kaukasus dd. 07.11.2011; ook deze documenten bezwaarlijk als nieuw element beschouwd kunnen worden gezien het niet-authentiek karakter ervan;

Betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt (...)"

Deze argumentatie gaat niet op en is kennelijk onredelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Vooreerst liet verzoeker de originele Russische documenten vertalen door een beëdigd vertaler/tolk, waaruit mag blijken dat verzoeker helemaal niet slechts in "hoedanigheid van getuige" wordt opgeroepen. In de twee originele convocaties zoals voorgelegd door verzoeker is helemaal geen

"hoedanigheid" vermeld, aldus de hoedanigheid van verdachte, noch de hoedanigheid van getuige !?
(stuk 4)

Aldus reeds de eerste argumentatie vanwege verweerder: "betrokkene louter door de politie opgeroepen wordt in hoedanigheid van getuige; betrokkene met deze documenten niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden indien hij zich zou aanbieden" snijdt geen hout en is dan ook alreeds kennelijk onredelijk, minstens volstrekt onzorgvuldig!

Doch er is meer, uit de foto's zoals verzoeker in het geniep kon laten nemen, mag blijken dat verzoeker ook alreeds werd opgeroepen om te worden verhoord ... in de hoedanigheid van VERDACHTE (stuk 4). De beëdigd vertaler/tolk kon uit de foto's vertalen hoe een strafdossier met nummer 140/370 op naam van verzoeker lopende is, waarin o.a. een huiszoekingsbevel alsook een beslissing tot opstarten van strafonderzoek steekt (stuk 4). Verzoeker toont hiermee afdoende duidelijk aan hoe hij wel degelijk risico loopt om gearresteerd te worden indien hij zich zou aanbieden.

Vervolgens werd door de Belgische asielinstanties wel degelijk de tewerkstelling van verzoeker als cameraman in de Kaukasus in vraag gesteld (nl. RvV dd. 13.10.2011, nr. 68.329, punt 2.1.6.1., blz. 5 — zoals supra onder punt 1 reeds aangehaald). In die zin betreffen de originele werkcontracten van verzoeker wel degelijk een afdoende bewijs ter uitklaring van dit twistpunt.

Vervolgens kan verweerder niet worden gevolgd wat betreft diens standpunt over de kopie van de klacht van de broer van verzoeker, alsook de te pakken gekregen fotoreportage met kleurenfoto's uit het lopend strafonderzoek tegen verzoeker.

Het is al te makkelijk dat verweerder zich hiervan afmaakt door te stellen dat "kopies van foto's uit het strafdossier" zouden zijn voorgelegd, dewelke geen afdoende bewijswaarde zouden hebben !?

Vooreerst werden helemaal geen "kopies van foto's" voorgelegd, doch wel degelijk "originele kleurenfoto's van het lopend strafdossier". Verzoeker kon via een kennis van de familie foto's zoals genomen van het lopend — evident geheim en niet zomaar vrij ter inzage liggend! — strafonderzoek tegen hem bekomen. Deze digitale foto's werden hem overgemaakt en afgedrukt ter voorlegging aan verweerder als meest essentieel nieuw bewijs van diens vrees tot vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verweerder kan bezwaarlijk in alle redelijkheid eisen dat verzoeker "het origineel geheim strafdossier zoals lopend tegen hem" zou gaan voorleggen, vooraleer zijn aanvraag als gestaafd met 'authentieke stukken' zou kunnen worden aanzien !?

Indien in België een strafonderzoek hangend is kan men ook geen originelen hiervan bekomen om dit ergens voor te kunnen leggen !

Dergelijk standpunt aanhouden geeft kennis van een manifeste schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verweerder.

"Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. 4 januari 1973, R. W. 1972-1973, 1279)."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Verzoeker en diens familie hebben alreeds alle meest verregaande moeite moeten doen om deze originele kleurenfoto's van het strafdossier (immers evident zonder toestemming van de vervolgende overheden genomen!) te pakken te kunnen krijgen, ter bewijs van de precaire situatie van verzoeker in diens land van herkomst.

In samenlezing met de ORIGINELE convocaties van de politiediensten (waarin geen sprake is van slechts de hoedanigheid van 'getuige/ alsook de ORIGINELE arbeidscontracten van verzoeker als cameraman in de Kaukasus werkzaam, zijn deze ORIGINELE KLEURENFOTO'S van het momenteel lopende strafdossier tegen verzoeker (waarin sprake van een huiszoeking en van de hoedanigheid van verdachte), samen met de overige op 31.01.2012 voorgelegde stukken, manifest te aanzien als nieuwe gegevens van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève, dewelke minstens een verdergezet onderzoek ten gronde door het CGVS rechtvaardigen !

Enige andere interpretatie van de door verzoeker voorgelegde documenten zou een volkomen uitholling van artikel 51/8 Vw alsook art. 48/3 Vw uitmaken, wat onmogelijk de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest.

*
* *

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P, "Algemene beginselen van Behoorlijk Bestuur in de Rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86)

De waardering in casu is minstens onzorgvuldig gebeurd. Zo werden o.a. originele kleurenfoto's uit een lopend strafonderzoek (aldus in se geheim) ten onrechte aanzien als "kopieën van foto's uit een strafdossier", minstens wordt de bewijslast onmogelijk zwaar gemaakt door verweerder alwaar men voorhoudt dat aan dergelijke foto's slechts geringe bewijswaarde kan worden gehecht gezien het niet-authentieke karakter (verzoeker wordt bij deze uitgenodigd om een origineel lopend strafdossier te proberen te pakken te krijgen ter neerlegging in een asielpcedure — niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke!). Alles samen gezien legde verzoeker niet minder dan 5 belangrijke nieuwe stukken voor, ter ondersteuning van diens asielpcedure, dewelke meest manifest nieuwe gegevens betreffen in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Het middel van verzoeker is dan ook gegrond."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/3 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de door hem voorgelegde stukken wel degelijk nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend (...) nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Verzoekers beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- *nieuwe gegevens aan te brengen*
- *dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,*
- *waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker beweert vooreerst dat op de convocaties die hij heeft voorgelegd niet staat vermeld of deze oproeping gebeurt als getuige dan wel als verdachte.

Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zelf bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde convocaties "op mijn naam in hoedanigheid van getuige" voor te leggen. Deze verklaring werd door verzoeker ondertekend.

Dat verzoeker thans een vertaling voorlegt van de voorgelegde documenten waaruit de beweringen van verzoeker zouden blijken, kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen. Bij zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker immers geen vertalingen voorgelegd en verklaarde hij zelf dat het oproepingen als getuige betroffen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Ook verzoekers verwijzing naar de vertaling van de voorgelegde foto's uit het strafdossier kan om diezelfde reden niet worden aangenomen.

Gelet op al het voorgaande, heeft de gemachtigde betreffende de voorgelegde convocaties geheel terecht geoordeeld dat "betrokkene louter door de politie opgeroepen wordt in hoedanigheid van getuige; betrokkene met deze documenten niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden indien hij zich zou aanbieden".

Verzoeker meent verder door het voorleggen van werkovereenkomsten tegemoet te zijn gekomen aan de kritiek van de asielinstanties als dat hij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van de bewering dat hij als professionele cameraman veelvuldig actief was in de Kaukasus de laatste jaren.

Bij zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker evenwel drie werkovereenkomsten voorgelegd, waaruit enkel blijkt dat hij tewerkgesteld was. Dit gegeven, m.n. de tewerkstelling van verzoeker (als cameraman) werd op zich evenwel nimmer betwist door de asielinstanties.

Verder beweert verzoeker wel degelijk "originele kleurenfoto's van het lopend strafdossier" naar voor te hebben gebracht. Nochtans blijkt uit de stukken van het dossier, meer bepaald de verklaring van verzoeker zelf dat hij "kopies van foto's van mijn strafdossier" heeft voorgelegd. Deze verklaring werd door verzoeker ondertekend.

Bovendien kan verzoekers kritiek als dat hij een afdruk van digitale foto's in kleur zou hebben voorgelegd, geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling van de gemachtigde als dat onmogelijk de authenticiteit van dit document in kwestie kan worden vastgesteld.

Samengevat blijkt uit het voorgaande dat verzoekers kritiek geen afbreuk kan doen aan de terechte beoordeling van de gemachtigde.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (...).”

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Gelet op het gestelde in punt 2.5. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.7. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op

ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

2.8. Het gegeven dat een document nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd, volstaat derhalve niet om het stuk als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)).

2.9. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij zijn gehoor van 31 januari 2012 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag met betrekking tot de neergelegde convocaties verklaard dat ze op zijn naam zijn opgesteld *“in de hoedanigheid van getuige”* (cfr. Administratief dossier, gehoorverslag DVZ, dd. 31 januari 2012, vraag 37). Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij dit verklaard heeft. Gelet op deze verklaring acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze convocaties niet aanvaardt als een nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet omdat *“betrokkene met deze documenten niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden indien hij zich zou aanbieden;”*. De Raad treedt in deze op als annulatierechter en kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten op basis van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en die verzoeker had kunnen voorleggen, minstens blijft hij in gebreke aan te tonen waarom hij de beëdigde vertaling van de neergelegde convocaties die hij bij zijn verzoekschrift voegt, niet had kunnen voorleggen bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Ten overvloede, zelfs indien uit de aangebrachte beëdigde vertalingen blijkt dat de betrokken convocaties niet vermelden dat verzoeker wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, vermelden ze evenmin dat verzoeker in de hoedanigheid van verdachte wordt opgeroepen. Dit geeft verzoeker ook zelf toe aangezien hij in zijn verzoekschrift stelt: *“In de twee originele convocaties zoals voorgelegd door verzoeker is helemaal geen “hoedanigheid” vermeld, aldus de hoedanigheid van verdachte, noch de hoedanigheid van getuige !!? (stuk 4)”*. Tevens tonen zij niet aan in welk kader hij opgeroepen wordt, laat staan dat ze de link met verzoekers asielrelaas leggen. Zij kunnen derhalve de beoordeling in de bestreden beslissing *“betrokkene met deze documenten niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden indien hij zich zou aanbieden”* niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn betoog nog verder kracht wil bijzetten door te stellen, *“uit de foto's zoals verzoeker in het geniep kon laten nemen, mag blijken dat verzoeker ook alreeds werd opgeroepen om te worden verhoord ... in de hoedanigheid van VERDACHTE (stuk 4). De beëdigd vertaler/tolk kon uit de foto's vertalen hoe een strafdossier met nummer 140/370 op naam van verzoeker lopende is, waarin o.a. een huiszoekingsbevel alsook een beslissing tot opstarten van strafonderzoek steekt (stuk 4)”*, herhaalt de Raad dat niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan besloten worden op basis van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en die verzoeker had kunnen voorleggen, minstens blijft hij in gebreke aan te tonen waarom hij de beëdigde vertaling van wat blijkt *“uit de foto's zoals verzoeker in het geniep kon laten nemen”*, die hij bij zijn verzoekschrift voegt, niet had kunnen voorleggen bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Ten overvloede, de betrokken beëdigde vertaling vermeldt geen strafdossiernummer, laat staan de inhoud waarop dit strafdossier betrekking heeft of een link met verzoekers asielrelaas.

2.10. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag drie werkovereenkomsten als cameraman neergelegd. Zij dateren van 1 februari 2007, 9 augustus 2007 en 2 september 2009. Verzoeker verklaarde hierbij *“Die werkovereenkomsten heb ik voorgelegd als bewijs dat degelijk gewerkt heb als cameraman in de journalistiek”*. Blijkens het in punt 1.1. geciteerde arrest van de Raad, waarin de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt weergegeven, vormt het kernpunt van verzoekers asielrelaas dat hij als cameraman werkte *“voor de televisie”*, dat hij in augustus 2008 opdracht kreeg van de FSB om opnames te maken voor hen tijdens het conflict tussen Zuid-Ossetië en Georgië en dat hij naderhand door de FSB ervan verdacht werd beeldmateriaal van ongemaskerde FSB-medewerkers, die naderhand vermoord werden in 2009, doorverkocht te hebben. De Raad stelde in zijn in punt 1.1. geciteerde arrest ondermeer, *“Verzoeker overtuigt niet dat hij voor de FSB vaak militaire acties moest filmen in Ingoesjetië, Dagestan,*

Tsjestjenië, Beslan en Zuid-Ossetië, zoals hij stelt in het gehoor (p. 11). Verzoeker legt geen enkel bewijs voor dat hij als professionele cameraman, veelvuldig actief was in de Kaukasus de laatste jaren. De neergelegde getuigschriften handelen over de beklimming van een berg, maar zijn geenszins een brief waarin de FSB waardering uit voor het werk van verzoeker zoals hij stelt (Vragenlijst, Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 5).” Met het neerleggen van zijn werkovereenkomsten als cameraman toont verzoeker derhalve niet aan dat hij “als professionele cameraman, veelvuldig actief was in de Kaukasus de laatste jaren.”, laat staan dat hij er in opdracht van de FSB opdrachten vervulde, wat toch de kern van zijn asielrelaas was. De beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de neergelegde werkovereenkomsten, “voor wat betreft de werkovereenkomsten dient gesteld te worden dat hieruit enkel blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was, hetwelk nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; er anderzijds door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene zou gekend hebben door zijn werk als cameraman; het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie niet kan wijzigen” vindt derhalve steun in het administratief dossier en is niet kennelijk onredelijk van aard. Verzoeker acht met het neerleggen van de werkovereenkomsten als cameraman het twistpunt van zijn tewerkstelling “als cameraman in de Kaukasus” als zijnde opgelost, maar deze persoonlijke overtuiging kan voormelde beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet aan het wankelen brengen.

2.11. Verzoeker is het voorts niet eens met de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de aangevoerde kopie van een klacht tegen de FSB en de kopies van foto's uit het strafdossier van betrokkene. De bestreden beslissing weerhoudt de betrokken documenten niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet omdat respectievelijk “de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld;” en “hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de kopies van foto's uit het strafdossier van betrokkene en de kopie van de beslissing van de rechercheur van bijzondere zaken van het onderzoeksbestuur van Noord-Kaukasus dd. 07.11.2011; ook deze documenten bezwaarlijk als nieuw element beschouwd kunnen worden, gezien het niet-authentieke karakter ervan;”

2.12. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat kopies geen enkele bewijswaarde hebben daar de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135).

2.13. Verzoeker houdt voor dat hij geen kopies van foto's heeft neergelegd doch wel “originele kleurenfoto's van het lopend strafdossier”. Verzoeker kon via een kennis van de familie foto's zoals genomen van het lopend — evident geheim en niet zomaar vrij ter inzage liggend! — strafonderzoek tegen hem bekomen. Deze digitale foto's werden hem overgemaakt en afgedrukt ter voorlegging aan verweerder als meest essentieel nieuw bewijs van diens vrees tot vervolging in de zin van de Conventie van Genève.” Verzoekers beweringen vinden echter geen steun in het administratief dossier. Op de betrokken stukken werd met de hand aangebracht “kopie van foto's van mijn strafdossier”. Daarenboven blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker zelf verklaarde dat hij “kopie van foto's van mijn strafdossier (5 foto's)” heeft bijgebracht (cfr. Administratief dossier, gehoorverslag DVZ, dd. 31 januari 2012, vraag 37). Daar kan nog aan toegevoegd worden dat deze foto's niet bewijzen waarover het strafdossier gaat, laat staan een link leggen met verzoekers asielrelaas. Verzoekers opwerping “Verweerder kan bezwaarlijk in alle redelijkheid eisen dat verzoeker “het origineel geheim strafdossier zoals lopend tegen hem” zou gaan voorleggen, vooraleer zijn aanvraag als gestaafd met 'authentieke stukken' zou kunnen worden aanzien ?? Indien in België een strafonderzoek hangend is kan men ook geen originelen hiervan bekomen om dit ergens voor te kunnen leggen !”, is niet meer dan een blijk van algemene verontwaardiging die niet relevant is voor zijn zaak.

2.14. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk is, en evenmin dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA